

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে যি জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা, তাৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা, জ্ঞান মন্থনৰ দ্বাৰাই অমৃত ওলাব"

প্ৰশ্ন: 21 জন্মৰ কাৰণে মালামাল (সমৃদ্ধিশালী) হোৱা সাধন (উপায়) কি?

উত্তৰ: জ্ঞান ৰত্ন। যিমানো তোমালোকে এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণ কৰা সিমানো মালামাল হৈ যোৱা। এতিয়াৰ জ্ঞান ৰত্ন তাত হীৰা অলংকাৰ হৈ যায়। যেতিয়া আত্মাই জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণ কৰিব, মুখেৰে জ্ঞান ৰত্ন উচ্চাৰণ কৰিব, ৰত্নই শুনিব আৰু শুনাৰ তেতিয়া তেওঁলোকৰ হৰ্ষিত চেহেৰাৰে পিতাৰ নাম প্ৰখ্যাত হ'ব। আসুৰী গুণ দূৰ হ'লেহে মালামাল হ'ব পাৰিব।

**ওঁম শান্তি।** পিতাই সন্তানসকলক জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ ওপৰত বুজায়। এয়াতো সন্তানসকলে বুজি পায় যে সত্যযুগত ভক্তি নাথাকে। জ্ঞানো সত্যযুগত পোৱা নাযায়। কৃষ্ণই ভক্তিও নকৰে, জ্ঞানৰ মুৰুলীও নবজায়। মুৰুলী মানে জ্ঞান দিয়া। গায়ন আছে নহয় যে মুৰুলীত যাদু আছে। তেন্তে নিশ্চয় কিবা যাদু থাকিব নহয় জানো। কেৱল মুৰুলী বজোৱা এইটো সাধাৰণ কথা। ফকিৰ লোকেও মুৰুলী বজায়। ইয়াততো জ্ঞানৰ যাদু আছে। অজ্ঞানক যাদু বুলি নকয়। মনুষ্যই ভাবে কৃষ্ণই মুৰুলী বজাইছিল, তেওঁৰ বহুত মহিমা কৰে। পিতাই কয় - কৃষ্ণতো দেৱতা আছিল। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা, দেৱতাৰ পৰা মনুষ্য, এয়া হৈয়ে থাকে। দৈৱী সৃষ্টিও হয়, মনুষ্যৰ সৃষ্টিও হয়। এই জ্ঞানৰে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হয়। যেতিয়া সত্যযুগ হয় তেতিয়া এই জ্ঞানৰ সম্পত্তি থাকে। সত্যযুগত ভক্তি নাথাকে। দেৱতাসকল যেতিয়া মনুষ্য হৈ যায় তেতিয়া ভক্তি আৰম্ভ হয়। মনুষ্যক বিকাৰী, দেৱতাসকলক নিৰ্বিকাৰী বুলি কোৱা হয়। দেৱতাসকলৰ সৃষ্টিক পবিত্ৰ সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। দেৱতাসকলৰ আকৌ এই জ্ঞান নাথাকিব। দেৱতাসকল সংগতিত আছে, জ্ঞান লাগে দুৰ্গতিত থকাসকলক। এই জ্ঞানৰ দ্বাৰাই দৈৱী গুণ আহে। জ্ঞান ধাৰণা কৰাসকলৰ চলন দেৱতাৰ দৰে হয়। কম ধাৰণা কৰাসকলৰ চলন মিশ্ৰিত (ভাল আৰু বেয়া মিহলি) হয়। আসুৰী চলন বুলিতো কোৱা নহ'ব। ধাৰণা নহ'লে মোৰ সন্তান বুলি কেনেকৈ ক'ব। সন্তানে যদি পিতাক নাজানে তেন্তে পিতাইয়ো সন্তানসকলক কেনেকৈ জানিব। পিতাক কিমান কেঁচা-কেঁচা গালি দিয়ে। ভগৱানক গালি দিয়াতো কিমান বেয়া কথা। আকৌ যেতিয়া তেওঁলোক ব্ৰাহ্মণ হয় তেতিয়া গালি দিয়াতো বন্ধ হৈ যায়। গতিকে এই জ্ঞানৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা উচিত। বিদ্যাৰ্থীয়ে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি জ্ঞানক উল্লভিলে আনে। তোমালোকে এই জ্ঞান পাইছা, তাৰ ওপৰত নিজৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিলে অমৃত ওলাব। বিচাৰ সাগৰ মন্থন নহ'লে কি মন্থন হ'ব? আসুৰী বিচাৰ মন্থন, যাৰ দ্বাৰা আৱৰ্জনাহে ওলাব। এতিয়া তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী। এইটো জানা যে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পঢ়া পিতাই পঢ়াই আছে। দেৱতাইতো নপঢ়াব। দেৱতাসকলক কেতিয়াও জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। পিতাহে হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। সেয়েহে নিজকে সুধিব লাগে- মোৰ সকলো দৈৱী গুণ আছেনে? যদি আসুৰী গুণ আছে তেন্তে সেয়া দূৰ কৰি দিয়া উচিত তেতিয়াহে দেৱতা হ'বগৈ।

এতিয়া তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছা। পুৰুষোত্তম হৈ আছা সেয়েহে বাতাবাৰণো বহুত ভাল হোৱা উচিত। ছিঃ-ছিঃ কথা মুখেৰে উচ্চাৰণ কৰিব নালাগে। নহ'লেতো কম পদধাৰী বুলি কোৱা হ'ব। বাতাবাৰণৰ পৰা তৎক্ষণাত গম পোৱা যায়। মুখেৰে দুখ দিয়া বচনেই উচ্চাৰিত হয়। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ নাম প্ৰখ্যাত কৰিব লাগে। মুখ সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। মুখেৰে যাতে সদায় ৰত্নহে উচ্চাৰিত হয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কিমান হৰ্ষিত মুখৰ, এওঁলোকৰ আত্মাই জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণ কৰিছিল। মুখেৰে এই ৰত্ন উচ্চাৰিত কৰিছিল। ৰত্নই শুনিছিল আৰু শুনাইছিল। কিমান আনন্দিত হৈ থকা উচিত। এতিয়া তোমালোকে যি জ্ঞান ৰত্ন লোৱা সেয়া আকৌ সঁচা হীৰা-অলংকাৰ হৈ যায়। 9 ৰত্নৰ মালা কোনো হীৰা-অলংকাৰৰ নহয়, এই চৈতন্য ৰত্নবোৰৰ মালা। মনুষ্য লোকে আকৌ সেয়া ৰত্ন বুলি বুজি আঙঠি আদি পিন্ধে। জ্ঞান ৰত্নৰ মালা এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগতেই হয়। এই ৰত্নইহে 21 জন্মৰ কাৰণে মালামাল কৰি দিয়ে, যিটো কোনেও লুটি নিব নোৱাৰে। ইয়াত পিন্ধিলেতো তৎক্ষণাত কোনোবাই লুটি লৈ যাব। সেয়েহে নিজকে বহুত বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন কৰি তুলিব লাগে। আসুৰী গুণবোৰ আঁতৰাই দিব লাগে। আসুৰী গুণধাৰীসকলৰ চেহেৰাই এনেকুৱা হৈ যায়। ক্ৰোধত তামৰ দৰে ৰঙা হৈ যায়। কাম বিকাৰত যোৱাসকলতো একেবাৰে কলা মুখৰ হৈ যায়। কৃষ্ণকো কলা বৰণীয়া নেদেখুৱায় জানো। বিকাৰৰ কাৰণেই বগাৰ পৰা কলা বৰণীয়া হৈ গ'ল। তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰতিটো কথাৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা উচিত। এয়া বহুত ধন প্ৰাপ্ত কৰাৰ পঢ়া। তোমালোক সন্তানসকলে শুনিছা, মহাৰাণী ভিক্টোৰিয়াৰ মন্ত্ৰী আগতে বহুত দুখীয়া আছিল। চাকি স্বলাই পঢ়িছিল। কিন্তু সেই পঢ়া ৰত্ন আছিল জানো! জ্ঞান পঢ়ি (ধাৰণ কৰি) পুৰা পদ মৰ্যাদা লাভ কৰে। তেন্তে শিক্ষাই

কামত নাহিল জানো, পইচাতো নহয়। শিক্ষাই হৈছে ধন। সেয়া হৈছে হৃদৰ, এয়া হৈছে বেহৃদৰ ধন। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা পিতাই আমাক পঢ়াই বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। তাততো ধন উপাৰ্জন কৰিবলৈ নপঢ়িব। তাততো এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থৰে অথাহ ধন পোৱা যায়। ধন অবিনাশী হৈ যায়। দেৱতাসকলৰ বহুত ধন আছিল আকৌ যেতিয়া বাম মাৰ্গ, ৰাৱণ ৰাজ্যত আহে তেতিয়াও কিমান ধন আছিল। কিমান মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। পাছত মুছলমানসকলে লুটি নিলে। কিমান ধনৱান আছিল। আজিকালি পঢ়াৰ দ্বাৰা ইমান ধনৱান হ'ব নোৱাৰে। তেন্তে চোৱা এই পঢ়াৰ দ্বাৰা মনুষ্য কি হৈ যায়! দৰিদ্ৰৰ পৰা চহকী। এতিয়া চোৱা ভাৰত কিমান দুখিয়া! নামত যিসকল চহকী আছে, তেওঁলোকৰতো আজৰিয়েই নাই। নিজৰ ধন, পদ মৰ্যাদাৰ কিমান অহংকাৰ আছে। ইয়াত অহংকাৰ আদি আঁতৰি যোৱা উচিত। মই আত্মা হওঁ, আত্মাৰ ওচৰত ধন-দৌলত, হীৰা-অলংকাৰ আদি একোৱেই নাই।

পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰা। আত্মাই শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে তেতিয়া সম্পত্তি আদি সকলো শেষ হৈ যায়। পুনৰ যেতিয়া নতুনকৈ পঢ়িব, ধন উপাৰ্জন কৰিব তেতিয়া ধনৱান হ'ব নহ'লে যদি দান-পুণ্য ভালকৈ কৰিছিল তেন্তে চহকী লোকৰ ঘৰত জন্ম ল'ব। এনেকৈ কয় যে এয়া অতীতৰ কৰ্মৰ ফল। জ্ঞানৰ দান দিলে বা মহাবিদ্যালয়, ধৰ্মশালা আদি প্রতিষ্ঠা কৰিলে, তেতিয়া তাৰ ফল লাভ কৰে কিন্তু অল্পকালৰ বাবে। এই দান-পুণ্য আদিও ইয়াতে কৰা হয়। সত্যযুগত কৰা নহয়। সত্যযুগত ভাল কৰ্মই হয়, কিয়নো এতিয়াৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়। তাত কোনো কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ নাযাব কিয়নো তাত ৰাৱণেই নাই। বিকাৰলৈ গ'লে বিকাৰী কৰ্ম হৈ যায়। বিকাৰৰ পৰা বিকৰ্ম হয়। স্বৰ্গত কোনো বিকৰ্ম নহয়। সকলোৰে আধাৰ কৰ্মৰ ওপৰত। এই মায়া ৰাৱণে অৱগুণী কৰি দিয়ে। পিতা আহি সৰ্বগুণ সম্পন্ন কৰি তোলে। ৰাম বংশী আৰু ৰাৱণ বংশীৰ যুদ্ধ চলে। তোমালোক হৈছা ৰামৰ সন্তান, কিমান ভাল-ভাল সন্তান মায়াৰ হাতত পৰাজিত হৈ যায়। বাবাই নাম নকয়, তথাপিও আশা ৰাখে। অধমতকৈও অধমক উদ্ধাৰ কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই গোটেই বিশ্বক উদ্ধাৰ কৰিব লাগে। ৰাৱণৰ ৰাজ্যত সকলোৱে অধম গতি পালে। পিতাইতো বাচি থকাৰ আৰু আনক বচোৱাৰ যুক্তি নিতৌ বুজাই থাকে তথাপিও বাগৰি পৰে সেয়েহে অধমতকৈ অধম হৈ যায়। সেইসকলে পুনৰ ইমান আগবাঢ়িব নোৱাৰে। সেই অধমভাৱে অন্তৰ দহি থাকিব। যেনেকৈ কোৱা হয় অন্তকালত যিয়ে.... তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত সেই অধম ভাৱৰ স্মৃতিয়েই আহি থাকিব।

সেয়েহে পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় - কল্পই-কল্পই তোমালোকেই শুনা, সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, জন্তুৱেতো নাজানিব। তোমালোকেই শুনা আৰু বুজি পোৱা। মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো নাক-কান আদি সকলো আছে মনুষ্যই নহয় জানো। কিন্তু দেৱীগুণ আছে সেই কাৰণে তেওঁলোকক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এওঁলোক এনেকুৱা দেৱতা কেনেকৈ হয় আকৌ কেনেকৈ অৱনতি হয়, এই চক্ৰৰ বিষয়ে তোমালোকেহে জানা। যিয়ে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি থাকিব, তেওঁলোকৰহে ধাৰণা হ'ব। যিয়ে বিচাৰ সাগৰ মন্থন নকৰে তেওঁলোকক বুদ্ধিহীন বুলি কোৱা হ'ব। মূৰুলী পঢ়াওঁতাসকলৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন চলি থাকিব - এইটো বিষয়ৰ ওপৰত এয়া-এয়া বুজাব লাগিব। আশা ৰখা হয়, এতিয়া নুবুজিব কিন্তু আগলৈ গৈ নিশ্চয় বুজি পাব। আশা ৰখা মানে সেৱাৰ ৰুচি আছে, ভাগৰি পৰিব নালাগে। যদিও কোনোবা আগবাঢ়ি গৈও পুনৰ অধম হৈ যায়, যদি আহে তেতিয়া স্নেহৰে বহিবলৈ নিদিবা জানো নে এনেকৈ ক'বা যে গুচি যোৱা! থা-থবৰ সুধিব লাগে - ইমান দিন ক'ত আছিল, কিয় অহা নাছিল? তেতিয়া ক'ব নহয় যে মায়াৰ হাতত পৰাজিত হৈ গ'লো। এইটো বুজিও পায় যে জ্ঞান বহুত ভাল। স্মৃতিতো থাকে নহয় জানো। ভক্তিতো জয়-পৰাজয়ৰ কথা নাই। এয়া হৈছে জ্ঞান, ইয়াক ধাৰণা কৰিব লাগে। তোমালোক যেতিয়ালৈকে ব্ৰাহ্মণ নোহোৱা তেতিয়ালৈকে দেৱতা হ'ব নোৱাৰা। খ্ৰীষ্টিয়ান, বৌদ্ধ, পাৰ্চী আদিত জানো ব্ৰাহ্মণ থাকে। ব্ৰাহ্মণৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ হয়। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। তোমালোকে জানা যে 'অল্ফ' (আল্লাহ)ক স্মৰণ কৰিব লাগে। 'অল্ফ'ক স্মৰণ কৰিলে 'বে' বাদশ্বাহী পোৱা যায়। যেতিয়া কাৰোৱাক লগ পোৱা তেতিয়া ক'বা অল্ফক আল্লাহক স্মৰণ কৰা। অল্ফকেই উম্ম বুলি কোৱা হয়। আঙুলিৰে অল্ফৰ ফালে ইংগিত কৰে। অল্ফ একেবাৰে পোনে পোনে। অল্ফক এক বুলি কোৱা হয়। এজনেই ভগৱান, বাকী সকলো হৈছে সন্তান। পিতাক অল্ফ বুলি কোৱা হয়। পিতাই জ্ঞানো দিয়ে, নিজৰ সন্তানো কৰি লয়। তেন্তে তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হৈ থকা উচিত। বাবাই আমাৰ কিমান সেৱা কৰে, বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। নিজে সেই পবিত্ৰ সৃষ্টিত নাহেও। পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ কোনেও তেওঁক আহ্বানো নকৰে। পতিত সৃষ্টিলৈকে আহ্বান কৰে। পবিত্ৰ সৃষ্টিত আহি কি কৰিব। তেওঁৰ নামেই হৈছে পতিত-পাৱন। গতিকে পুৰণি সৃষ্টিক পবিত্ৰ সৃষ্টি কৰি তোলাতো তেওঁৰ দ্বায়িত্ব। পিতাৰ নামেই হৈছে শিৱ। সন্তানসকলক শালিগ্ৰাম বুলি কোৱা হয়। দুয়োৰে পূজা হয়। কিন্তু পূজা কৰোঁতাসকলে একোৱে নাজানে, মাথো একপ্ৰকাৰ পূজা কৰাৰ ৰীতি-নীতি ৰচি দিলে। দেৱীসকলৰো ফাৰ্ষ্টক্লাচ (উৎকৃষ্ট) হীৰা-মুকুতাৰ মহল আদি সাজে, পূজা কৰে। সেয়াতো (শিৱবাবাৰ) মাটিৰ লিংগ সাজিলে আৰু ভাঙিলে। সাজিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব নালাগে। দেৱীসকলক

সাজিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে, তেওঁৰ (শিৱবাবাৰ) পূজাত পৰিশ্ৰম কৰিব নালাগে। কোনো কষ্ট নকৰাকৈয়েপায়। পাথৰ পানীত ঘঁহনি খাই খাই গোলাকৃতিৰ হৈ যায়। পুৰা ডিম্বাকৃতিৰ হৈ যায়। এনেকৈ কয়ো যে ডিম্বাকৃতিৰ আত্মা, যি ব্ৰহ্ম তত্ত্বত থাকে, সেই কাৰণে তাক ব্ৰহ্মাণ্ড বুলি কয়। তোমালোক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ আৰু বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ।

গতিকে প্ৰথমে এজন পিতাৰ বুজনি দিব লাগে। ‘শিৱ’ক বাবা বুলি সকলোৱে স্মৰণ কৰে। দ্বিতীয়তে, ব্ৰহ্মাকো বাবা বুলি কয়। যিহেতু প্ৰজাপিতা হয় গতিকে গোটেই প্ৰজাৰ পিতা নহ’ল জানো। গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ। এই গোটেই জ্ঞান এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বুলিতো বহুত কয় কিন্তু যথার্থ ৰীতিৰে কোনেও নাজানে। ব্ৰহ্মা কাৰ সন্তান? তোমালোকে ক’বা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। শিৱবাবাই এওঁক তুলি ল’লে গতিকে এওঁ শৰীৰধাৰী নহ’ল জানো। সকলো ঈশ্বৰৰ সন্তান। পুনৰ যেতিয়া শৰীৰ প্ৰাপ্ত হয় তেতিয়া প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ তোলনীয়া বুলি কয়। আত্মা তোলনীয়া নহয়। আত্মাসকলক পৰমপিতা পৰমাত্মাই তুলি লৈছে জানো? নহয়, তোমালোকক (আত্মা যেতিয়া শৰীৰত থাকে) তুলি লৈছে। এতিয়া তোমালোক হৈছে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। শিৱবাবাই তুলি নলয়। সকলো আত্মা অনাদি অবিনাশী হয়। সকলো আত্মাই নিজৰ-নিজৰ শৰীৰ, নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে, যিটো পালন কৰিবই লাগিব। এই ভূমিকাই অনাদি অবিনাশী পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে। তাৰ আদি অন্ত আছে বুলি কোৱা নহয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।  
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

**\*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-\*\***

(1) নিজৰ সম্পত্তি, পদ মৰ্যাদা আদিৰ অহংকাৰ সমাপ্ত কৰিব লাগে। অবিনাশী জ্ঞান ধনেৰে নিজক মালামাল কৰি তুলিব লাগে। সেৱাত কেতিয়াও ভাগৰি পৰিব নালাগে।

(2) বাতাবৰণক ভাল কৰি ৰাখিবলৈ মুখেৰে সদায় ৰত্ন উচ্চাৰণ কৰিব লাগে। দুখ দিয়া কোনো কথা যাতে উচ্চাৰিত নহয় তাৰ প্ৰতি ধ্যান ৰাখিব লাগে। হৰ্ষিতমুখৰ হৈ থাকিব লাগে।

**বৰদান:** সদায় শ্ৰেষ্ঠ সময় অনুসৰি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰি বাহ-বাহৰ গীত গাওঁতা ভাগ্যৱান আত্মা হোৱা  
এই শ্ৰেষ্ঠ সময়ত সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰি “বাহ-বাহ”ৰ গীত মনেৰে গাই থাকা। “বাহ মোৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম” বা “বাহ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম শিকাওঁতা বাবা”। গতিকে সদায় “বাহ-বাহ!”ৰ গীত গোৱা। কেতিয়াও ভুলতো দুখৰ দৃশ্য দেখিও ‘হায়’ শব্দ উচ্চাৰিত কৰিব নালাগে। বাহ ড্ৰামা বাহ! আৰু বাহ বাবা বাহ! যিটো সপোনতো নাছিল সেই ভাগ্য ঘৰতে বহি পাই গ’লো। এইটো ভাগ্যৰ নিচাত থাকা।

**স্লোগান:** মন-বুদ্ধিক শক্তিশালী কৰি তোলা তেতিয়া যিকোনো অস্থিৰতাতো অচল অটল (স্থিতপ্ৰজ্ঞ) হৈ থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!